

[Bertel Dahlgaard.]

også sikker på, at den højtærede finansminister ikke ser på denne udvikling med glæde.

Jeg går altså ud fra, at der ikke ved denne fordeling af pengene er opstillet ufravigelige regler for deres fordeling mellem produktiv og militær anvendelse. Disse betragtninger falder i nogen måde, men vel også kun i nogen måde sammen med de betragtninger, det ærede medlem hr. H. C. Hansen fremsatte, og som blandt andet gik ud på, at spørgsmålet om anvendelsen af pengene til direkte militære formål burde udskydes. I den henseende er jeg enig med det ærede medlem hr. H. C. Hansen, og vi må så se, hvor meget det vil kunne medføre i forøgelse af beløbet til de egentlige erhvervspolitiske formål. I denne forbindelse vil jeg også gerne allerede nu sige, at vi fra vor side meget gerne stærkt vil understøtte det ærede medlem hr. H. C. Hansens udtalelse vedrørende nødvendigheden af, at en del af de penge, det her drejer sig om, stilles til rådighed for håndværket i kontinuitet af den lovgivning, vi gennemførte i fjor.

Men se, når jeg har rejst dette forsåvidt principielle spørgsmål, står det i forbindelse med en bestemmelse i et af specialforslagene vedrørende udlån til industrivirksomheder, hvor det hedder i § 1, stk. 2:

„Ved ydelsen af lån til industrivirksomheder vil der særligt være at tage hensyn til, om den pågældende virksomheds produktion vil kunne udnyttes i forsvarrets tjeneste.“

Det vil altså sige, at udlån til virksomheder, hvis produktion enten på forhånd eller ved teknisk omstilling går ud på krigsmaterielproduktion, skal nyde absolut præference. Hvis denne lov skal administreres i overensstemmelse med denne sidste bestemmelse, vil det jo sige, at det er indledningen til en udvikling — det understreges af en bemærkning i dette lovforslag —, hvorved dansk erhvervsliv indstilles på at indgå i den internationale våben- eller krigsmaterielproduktion. Rent bortset fra det betænkelige heri har det jo også en erhvervsmæssig betænkelighed. Det vil sige, at en industri eventuelt opbygges i teknisk henseende med militære produktionsformål for øje, og at der derfor må ske en teknisk omstilling indenfor den pågældende industrien dag, den ikke længere skal tjene rustningsformål, medens formålet med disse lån til erhvervslivet jo iøvrigt er, at der netop gennem dem skal skabes et så rationelt

maskineri som muligt ud i fremtiden til betjening af et blivende produktivt formål.

Jeg kan ikke tænke mig andet end, at de fleste vil have svært ved at give virksomheder, der omstilles med krigsmaterialeproduktion til formål, præference, når det drejer sig om disse lån. Jeg håber, at også det ærede medlem hr. H. C. Hansen ser sådan på det — i hvert tilfælde kunne en bemærkning af det ærede medlem tyde derpå, idet han fremsatte ønske om, at beløbet fordobledes, hvad han sikkert ikke ville have gjort, dersom tanken var, at disse penge skulle administreres efter den bestemmelse, der foreløbig står i lovforslaget.

Det er jo bestemt, at renten skal være 5 pct. Må jeg som en almindelig bemærkning med henblik på alle disse forskellige forslag sige, at jeg tror ikke — og mon ikke den højtærede finansminister vil være enig med mig deri —, at det i betragtning af de formål, det her drejer sig om, de institutioner og erhverv, hvortil der skal lånes, i og for sig vil være rationelt, at det er den samme relativt høje rente, der forlanges i de forskellige lovforslag. Jeg vil mene, at den linie, der påbegyndtes i fjor med hensyn til rationaliseringen af de længst tilbageværende virksomheder — indenfor landbruget drejer det sig om ensilering og fremskridt indenfor staldhygiejnen, det drejer sig om håndværket o. s. v. —, bør man fortsætte, selvom man eventuelt ikke skal gå så langt ned som til den grænse, der blev fastsat i fjor.

Jeg har så tilbage kun en enkelt bemærkning, der måske ikke er af større betydning. Det drejer sig om en uklarhed i det foreliggende lovforslags tekst, som jeg gerne vil høre ministerens udtalelse om. Jeg beder derfor ministeren se på lovforslagets § 5, der indeholder bestemmelserne angående de Marshallbeløb, der indkommer efter den 31. december 1951, og hvis anvendelse der altså lovmæssigt først senere skal tages standpunkt til. Det hedder i § 5 herom:

„Af de beløb, der efter 31. december 1951 indbetales på specialkontoen i medfør af gavetildelinger indtil 30. juni 1952, anvendes halvdelen til afskrivning på statens reguleringskonto i Danmarks Nationalbank.“

Som ministeren vil se, er ordstillingen her dobbelttydig. Det kan betyde, at denne bestemmelse drejer sig om gavetildelinger indtil 30. juni, men det kan også læses, som om det er gavetildelinger, der er indbetalt på specialkontoen inden 30. juni. Jeg ville tro, at det er den af mig først nævnte opfattelse,